

Ook voor het prediken geeft Ambrosius eenige korte regelen, die echter niet veel meer zijn dan eene individualisering van algemeene rhetorische voorschriften.

Het geheele geschrift is geschoeid op de leest van Cicero's de officiis, en daardoor een vervormen van de classieke ethiek naar den eisch van het christelijke leven.

Na Ambrosius kwam Augustinus. Gelijk op zoo menig terrein, was hij de man, die onder de patres den diepsten blik sloeg ook in den aard van de vakken, die ons bezig houden. Hij geeft zoowel de ontwikkeling der ethische beginselen naar zuiverder lijn, als ook een meer principieele beschrijving van de officia aan het ambt verbonden.

Hij toch schreef de eerste eigenlijke Homiletiek in het 4e boek van zijn „de doctrina christiana.” Met deze schets beoogde hij niet eene gechristianiseerde Rhetorica te geven, maar ging hij van een eigen gedachte voor deze wetenschap uit, omdat niet alleen de vorm maar ook de inhoud der prediking is gegeven in het Woord Gods. Van zelf zijn de wetten, die voor de theorie der prediking moeten beschreven worden, gebouwd op het algemeene fundament der Rhetorica, gelijk God dat legde in des menschen natuur, aanleg en gave, maar toch dienen zij opgetrokken te worden naar eigen architectoniek.

Het is de eerste heroieke poging, om de Homiletiek uit te roepen tot eene theologische wetenschap met eigen doel, van de algemeene Rhetorica onderscheiden. Zij het, dat de band nog hier en daar te nauw blijft knellen — toch is de eere verdiend, als men Augustinus noemt den Schepper der Homiletiek. ¹⁾

1) *Jakoby* t. a. p. 425.